Božia spravodlivosť

written by Michael Steedman | 1. septembra 2024

Keby som vám povedal: „Nemôžete vstúpiť do Božieho kráľovstva bez... “ vyzývajúc vás, aby ste dopísali chýbajúce slovo, bol by som zvedavý, ktoré by ste si vybrali. Dúfam, že aspoň niektorí z vás by dopísali slovo „viera“. No je tu ešte jedno rovnako dôležité slovo a to je „pokánie“. Do Božieho kráľovstva nemôžete vstúpiť bez pokánia. V tomto zamyslení Vám chcem vysvetliť, čo pokánie je a prečo je také dôležité.

A keď odišli poslovia Jánovi, začal hovoriť zástupom o Jánovi: Čo ste vyšli na púšť vidieť?Trstinu, ktorá sa kláti vetrom? Alebo čo ste vyšli vidieť? Človeka, odiateho mäkkým rúchom?Veď hľa, takí, ktorí chodia v nádhernom rúchu a žijú v rozkoši, sú v kráľovských domoch.Alebo čo ste vyšli vidieť? Proroka? Ba hovorím vám, že i viac ako proroka. Toto je ten, o ktorom je napísané: Hľa, ja posielam svojho anjela pred tvojou tvárou, ktorý pripraví tvoju cestu pred tebou. Lebo hovorím vám, že väčšieho proroka medzi splodenými zo žien nad Jána Krstiteľa niktorého niet: ale menší v kráľovstve Božom je väčší ako on. A všetok ľud počujúc to, i publikáni, uznali Boha za spravodlivého pokrstiac sa krstom Jánovým. Ale farizeji a zákonníci pohŕdli radou Božou sami proti sebe nie súc pokrstení od neho.

Lukáš 7:24-30

V predošlom zamyslení sme sa spolu pozreli na to, čo povedal Ježiš o Jánovi Krstiteľovi. Aké bolo Jánovo poslanie na tejto zemi? Jeho poslaním bolo byť zvestovateľom, ísť pred Ježišom – Mesiášom a pripravovať mu cestu. Príchod Ježiša Krista v tele bol v Starom zákone prorokovaný celé stáročia, no napriek tomu museli byť ľudia pripravovaní Jánom na jeho príchod.

V čom teda spočívali prípravné práce Jána Krstiteľa? Spočívali v kázaní ľuďom o potrebe pokánia z ich hriechov a o viere v toho, ktorý mal prísť. Podstata Jánovho posolstva teda bola: *„Čiňte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“* Ján tým chcel v podstate povedať, že Ježiš – Spasiteľ sa chystá ustanoviť svoje kráľovstvo. No predtým, než by mohla existovať akákoľvek nádej na vstup do tohto kráľovstva, bolo nevyhnutné činiť pokánie. Čo znamená pojem „činiť pokánie“? Doslovný význam tohto slova je zmeniť svoju myseľ, zmýšľanie. Musíme sa však pokúsiť pochopiť, čo to znamená v biblickom kontexte. Ohľadom čoho potrebujeme zmeniť zmýšľanie? Musíme zmeniť naše zmýšľanie o samých sebe. Našou prirodzenou tendenciou ako ľudských bytostí je mať pomerne pozitívny názor o sebe a našom duchovnom stave. Nepovažujeme sa za dokonalých, ale nejako máme pocit, že hriechy, ktoré konáme, nie sú v skutočnosti vážne – navyše máme veľa dobrých vlastností, ktoré naše chyby kompenzujú. Myslím, že budete súhlasiť, že podobne zmýšľa väčšina ľudí. Avšak ide o to, že Boh veci takto nevidí. Pretože je Boh dokonalý a spravodlivý, nemôže tolerovať žiadne správanie, ktoré je menej než dokonalé. Preto Ježiš povedal: *„Vy teda buďte dokonalí, ako váš Otec, ktorý je v nebesiach, je dokonalý“* (Matúš 5:48). Pán jednoducho nebude len tak zatvárať svoje oči pred našimi hriechmi, ako keby na nich nezáležalo, pretože sú pre neho ohromne závažné.

Ďalšou skutočnosťou, ktorú treba mať na pamäti, je, že raz nastane *súdny deň* a Sudcom v daný deň bude sám Pán. V istom zmysle Boh už vyhlásil verdikt nad našimi životmi, hoci svoj rozsudok ešte nevykonal. Podstatu Božieho verdiktu nájdeme v 3. kapitole Jánovho evanjelia: *„A to je ten súd, že svetlo prišlo na svet, ale ľudia viacej milovali tmu ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé“* (Ján 3:19).

Takže Boh vynáša verdikt o našom živote, hovoriac, že sme hriešnici, že naša samotná, pravá povaha je znečistená hriechom; dokonca milujeme temnotu hriechu viac než svetlo spravodlivosti a svätosti. Taktiež nám hovorí, že v situácii, v ktorej sa momentálne nachádzame, si zaslúžime byť poslaní na večnosť do pekla.

Otázky, ktoré si teraz potrebujeme položiť, sú tieto: Ako zareagujeme na vyhlásenia o našej hriešnosti? Budeme sa nad nimi pohoršovať? Budeme sa aj naďalej brániť, zľahčujúc svoje hriechy? Alebo akceptujeme Boží verdikt ohľadom svojich životov, činiac pokánie zo svojich hriechov?

Pozrime sa teraz na to, ako reagoval izraelský ľud na voči nemu vynesený Boží verdikt. Nezabudnime, že už počuli kázanie Jána Krstiteľa, Božieho hlásateľa, Božieho nástroja na prebudenie z ich hriešneho stavu. Ako zareagovali títo Židia, keď im Ján povedal, že sú hriešnici, ktorí si zaslúžia Božie odsúdenie? Boli nahnevaní a pohoršení? Otočili sa Jánovi chrbtom, odmietajúc jeho slová ako slová šialeného fanatika? Nie, ani trochu, naša pasáž nám hovorí, že: *„A všetok ľud počujúc to, i publikáni, uznali Boha za spravodlivého pokrstiac sa krstom Jánovým.“* Masy ľudí boli pokrstené.

Prečo to bolo také významné? Bolo to dôležité, pretože Jánov krst bol krstom pokánia. Inými slovami, ľudia úprimne rozpoznali svoj hriešny stav – uvideli, že ich cesta bola nesprávna a že Božia cesta je správna. A svoju túžbu po odpustení a očistení od hriechov vyjadrili tým, že sa podrobili Jánovmu krstu. Ján rozhodne odmietal krstiť tých, ktorí neboli ochotní opustiť svoje hriechy. Všeobecná reakcia na službu Jána bola, že ľudia činili pokánie a podstupovali krst na znak svojej túžby očistiť sa a mať odpustené hriechy.

No bola tu ďalšia skupina ľudí, ktorí tiež počuli Jánovo kázanie, ale reagovali naň úplne odlišným spôsobom. Boli to farizeji a zákonníci. Odmietali byť pokrstení Jánom, ale neodmietali ani tak Jána, ako samotného Boha! Pamätajme, že Ján bol Božím poslom. Preto Ježiš hovorí: *„Ale farizeji a zákonníci, keďže sa mu nedali krstiť, zmarili úmysel, ktorý mal Boh s nimi.“* (ev. preklad) Úmysel môžeme v tomto význame chápať ako príkaz, nariadenie – teda odmietli Boží príkaz. Prečo ho ale odmietli? Pretože považovali samých seba za príliš dobrých; bolo pod ich dôstojnosť spájať sa s obyčajnými ľuďmi a nechať sa pokrstiť ako oni. Takže tým, že odmietli byť pokrstení, jasne odmietli konať Božiu vôľu. Mohli by sme povedať, že milovali (s)poznávať Božiu vôľu – študovali ju totiž už mnoho rokov -, ale neradi ju činili.

Nuž, priateľu, zaujímalo by ma, či sa nájdeš v jednej z týchto dvoch kategórií. Nepýtam sa, či si už bol pokrstený alebo nie; v každom ohľade bol Jánov krst len niečím dočasným, akousi prípravou na príchod Ježiša. Po príchode Ježiša už nie je žiaden krst pokánia (ako samostatný akt) potrebný. To však neznamená, že pokánie už dnes nie je dôležité. Dnes stále rovnako platí, že bez pokánia nikto nemôže vstúpiť do Božieho kráľovstva. Bral si niekedy vážne do úvahy Boží verdikt týkajúci sa tvojich hriechov? V Palovom Liste Rimanom čítame, že: *„… všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej“* (Rímskym 3:23) a pojem „všetci” zahŕňa mňa aj teba.

Už skôr sme hovorili o tom, že Božím verdiktom o našom živote je, že milujeme viac tmu než svetlo, pretože naše skutky sú zlé. Boh aj v dnešnej dobe hovorí k ľuďom, aby zo srdca činili pokánie a odvrátili sa od svojich hriechov. Robí tak nie cez nového Jána Krstiteľa, ale skrze Písmo – teda cez jeho slová určené pre nás, a to prostredníctvom ľudí, ktorí verne hlásajú a učia z Písma. Naozaj chceš byť ako farizeji a zákonníci, ktorí odmietli činiť pokánie, pretože boli príliš hrdí a samospravodliví, aby prijali fakt, že sú hriešnici, ktorí potrebujú Božie odpustenie? Aké tragické, že najviac nábožní ľudia v krajine boli pravdepodobne najďalej od nebeského kráľovstva, pretože odmietli činiť pokánie. Nesnažme sa urobiť rovnako smrteľnú chybu.